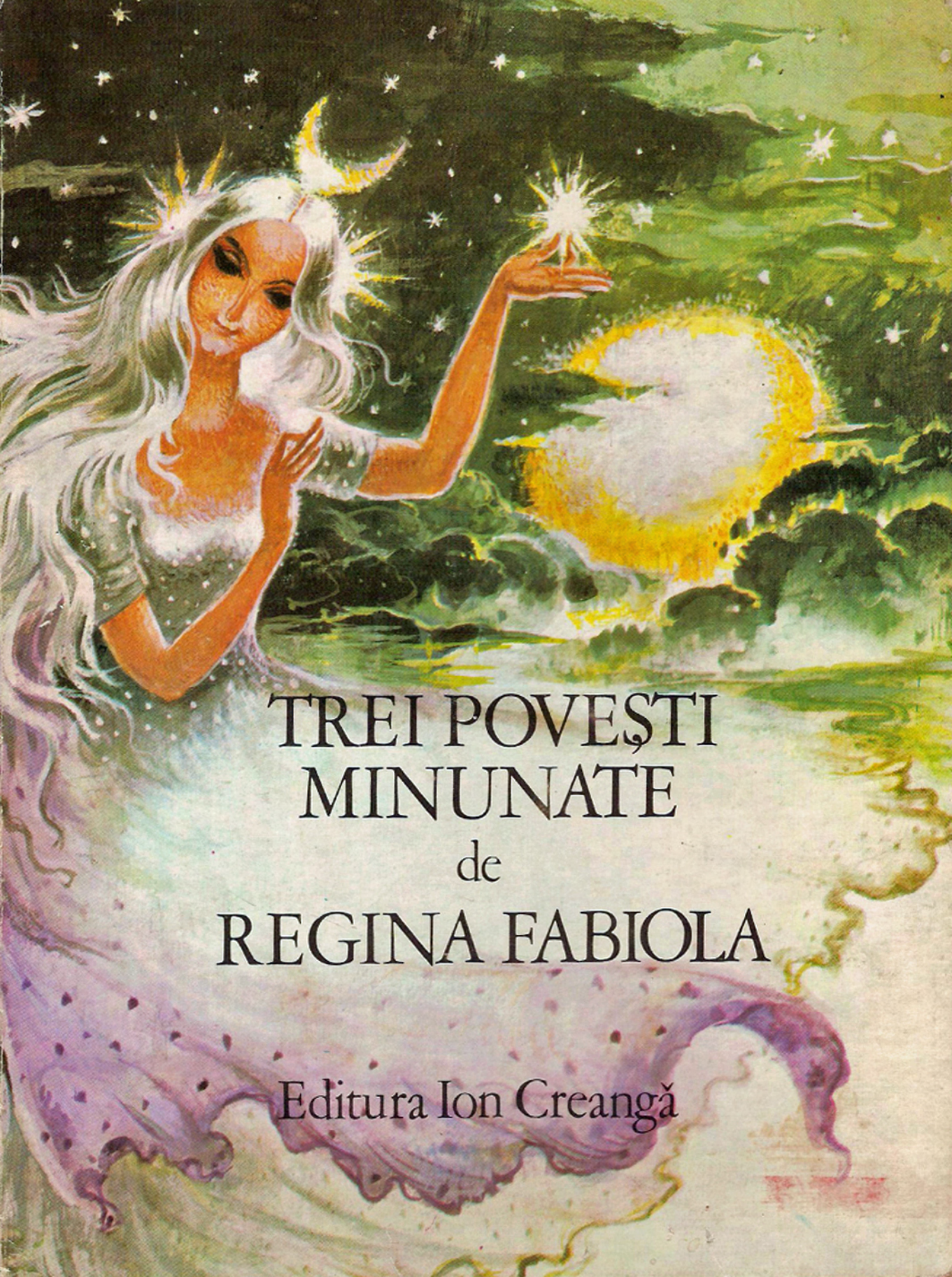

TREI POVEȘTI MINUNATE

de

REGINA FABIOLA

Editura Ion Creangă

NUFERII DE INDIA

Dragi copii, vă amintiți de florile acelea albe, cu frunze mari, care plutesc pe apa lacurilor? Ele se numesc nuferi. Dar sînt sigură că nu ştiți legenda nuferilor de India, care sînt albaştri şi nu albi.

Iată povestea lor:

Totul s-a petrecut într-o pădure uriaşă din India. O nespusă linişte şi pace domneau în văzduh. Păsările şi celelalte viețuitoare se duseseră la culcare şi chiar soarele asfințea cît mai lin, dincolo de orizont, ca să nu tulbure această împărăție a tăcerii.

Dar nu apucase să se întunece de-a binelea, că liniştea fu alungată de fîlfîitul grabnic al unor aripi,

de orăcăitul broaştelor, de glasuri tinere care treziră pădurea din scurtul ei somn.

Căci, vedeţi voi, copii, cu toate că multe vieţuitoare puteţi întîlni ziua în pădure, tot atît de numeroase sînt şi cele care-şi duc traiul acolo în timpul nopţii.

Nu era încă noaptea la jumătate, cînd în poiană îşi făcu apariţia o babă urîtă, cu părul lung şi năclăit de noroi. Parcă avea pe cap un morman de muşchi uscat. Ea îşi ridică spre cer chipul slut, aţintind înălţimile cu ochii ei saşii, apoi se ascunse în scor-

bura unui copac din apropiere şi începu să cînte — dar cu ce voce minunată!

Era greu să-ţi închipui că asculţi glas omenesc. Mai lesne ai fi putut crede că toate privighetorile pădurii se adunaseră laolaltă pentru acea cîntare. Cînd cobora, vocea semăna cu bubuitul puternic al unui tunet pe timp de furtună, dar tot atît de bine imita şi trilurile înalte şi cristaline ale cîneparului.

Ce mai vorbă, vocea ei putea să vrăjească pe oricine o asculta.

Iată de ce venise bătrîna aici. Ea ştia că la miezul nopţii, Luna cobora cu alaiul ei de stele să danseze pe apa bătrînului lac din pădure, la cîţiva paşi de locul unde se ascunsese.

Chiar în clipa aceea o rază de lumină se lăsă într-o scînteiere de argint, învăluind totul într-un nor strălucitor. Şi îndată ce raza atinse apa, apărură deodată o mulţime de nimfe, unele mai frumoase ca altele.

Din mijlocul lor se desprinse o fecioară mîndră şi gingaşă înveşmîntată într-un văl alb-argintiu, şi purtînd pe cap coroană de diamante în forma cornului de lună. Celelalte zîne erau îmbrăcate în muselină de argint, care strălucea de-ţi lua vederile.

«Şi soarele îşi trimise razele
asupra celor două nimfe...»

Fermecate de vocea bătrînei, ele se avîntară într-un dans plin de grație și armonie. Și au dansat, au rîs și s-au veselit cu toatele, dar mai ales două dintre cele mai tinere nimfe se deosebeau de celelalte prin voioșia dansului și prin frumusețea lor uimitoare.

Cînd Luna porunci sfîrșitul petrecerii, ele continuară să danseze, nevoind să pună capăt veseliei. Fermecate de vocea bătrînei, care cînta din ce în ce mai tulburător și mai puternic, ele — fapt nemaipomenit — nu mai auzeau vocea reginei lor, care le striga în zadar. Căzuseră sub vraja puterii răului.

Sărmanele nimfe Nydiy și Irina! Se iveau zorile și regina lor Luna trebui să plece cu tot alaiul de stele.

Atunci baba ieși din ascunzișul ei și, continuînd să cînte, veni la marginea lacului. Ea chemă în ajutor soarele, implorîndu-l:

— O, preamărite! Spulberă cu razele tale de foc strălucirea acestor nimfe și dă în schimb culoare părului meu spălăcit.

Și soarele își trimise razele asupra celor două nimfe, răpindu-le strălucirea de argint și lăsîndu-le tot atît de albe ca spuma mării.

Dar bătrîna nu se mulțumi doar cu strălucirea pe

care o căpătase părul ei, ci rîvnind la frumusețea ce mai rămăsese celor două nimfe, le preschimbă în două flori albe, cu frunze mari, care pluteau singuratice pe întinsul lacului.

La miezul nopții ea le dădu din nou înfățișarea de nimfe, care s-o înveselească cu dansurile lor în

ceasurile lungi de întuneric, pentru ca în zori să le prefacă iarăşi în flori albe de nufăr pe apa lacului.

Bietele făpturi! Ele priveau întruna spre cer, doar-doar vor zări pe regina lor, Luna, şi pe surorile lor, stelele, pînă cînd cerul se înduioşă, dar fiindcă nu le mai putea reda strălucirea de odinioară, le

înveşmîntă în albastrul lui blînd şi limpede.

Acum ştiți, copii, de ce nuferii de India sînt albaştri.

Şi cu toate că de atunci au trecut atîția ani, s-ar putea să vedeți încă şi acum, în timpul nopții, pe bătrîna vrăjitoare care a luat chip de frumoasa zînă a lacului, şi să ascultați cîntecele ei minunate, care nu se opresc niciodată.

CEI DOI MELCI KIYI ŞI YOGO

Trăiau odată, sînt mulți ani de-atunci, pe vremea cînd melcii nu aveau cochilie, doi melci frați, care se iubeau foarte mult unul pe altul. Ce făcea Yogo, trebuia să facă şi Kiyi, şi ce-i plăcea lui Kiyi, îi plăcea şi lui Yogo.

Au trăit ei aşa, în deplină înțelegere, timp de cîțiva ani, pînă cînd, într-o bună zi, o întîmplare neaşteptată tulbură viața lor tihnită. Bietul Yogo căzu într-o băltoacă cu apă rece ca gheața şi din clipa aceea strănuta întruna, zi şi noapte. Acest lucru îl mîhni rău pe Kiyi, care nu ştia ce să mai facă să-şi vindece fratele.

L-a înfăşurat într-o frunză mare, uscată, dar pe dată vîntul sălbatic suflă frunza, ducînd-o departe. Kiyi umblă mult în căutarea unui adăpost pentru fratele lui şi, în cele din urmă, dădu de un zid uriaş de piatră, care avea nişte găuri şi fiecare din ele putea fi pentru ei o ascunzătoare cum nu se poate mai potrivită. Kiyi se întoarse vesel la fratele lui cu vestea cea bună şi după multă trudă şi greutăţi istovitoare, el reuşi să-l aşeze binişor înăuntru. Odată pus la adăpost de vreme rea, prin grija necontenită şi prin bunătatea lui Kiyi, care nu-l părăsea decît pentru cîteva clipe, ca să-i aducă frunze proaspete şi lăptucă, în cele din urmă Yogo se simţi mai bine. Curînd sosi şi ziua fericită cînd ei putură să iasă la plimbare sub razele soarelui care, în treacăt fie spus, erau ca un balsam pentru Yogo. Plimbările se repetară zi de zi, de fiecare dată puţin mai lungi şi, cu timpul, Yogo îşi recăpătă puterile pierdute.

Dar într-o zi, vai şi amar pe capul lor! Se petrecu din nou ceea ce se întîmplase mai înainte. Yogo, fără să-şi dea seama, se depărtă prea mult de ascunziş. Între timp norii se strînseră în faţa soarelui şi deodată se porni o ploaie cu găleata, care îl aduse pe Yogo în starea nenorocită de mai înainte.

«L-a înfăşurat
într-o frunză mare, uscată...»

Pe neașteptate îl apucau lungi și repetate strănuturi și, speriat, bietul Kiyi alergă deznădăjduit să ceară sfatul vraciului Bufniță, care veni și-l consultă amănunțit pe Yogo.

La plecare, vraciul Bufniță clătină din cap și spuse răspicat:

— Prietene Kiyi, deși boala fratelui tău nu e prea gravă, în schimb e sîcîitoare, căci poate să-l apuce

brusc la cel mai mic curent sau la cea mai mică nebăgare de seamă. Se numeşte febra fînului. Ai grijă să nu răcească, să nu iasă prea mult în aer liber, să nu stea prea mult la soare; nici la prea multă umezeală; nici la prea multă căldură.

Şi întorcîndu-le spatele, vraciul Bufniță plecă pe drumul pe care venise, lăsîndu-l pe bietul Kiyi foarte nedumerit. Era atît de năucit, încît dădu drumul

unui potop de lacrimi amare. Şi plînse astfel multă vreme, pînă cînd îl auzi pe Yogo, care se simţea vinovat de necazurile fratelui său, hohotind de ţi se rupea inima. Degeaba încercă Kiyi să-l împace, că pînă la urmă se dădu bătut. Ceva trebuia însă să facă;

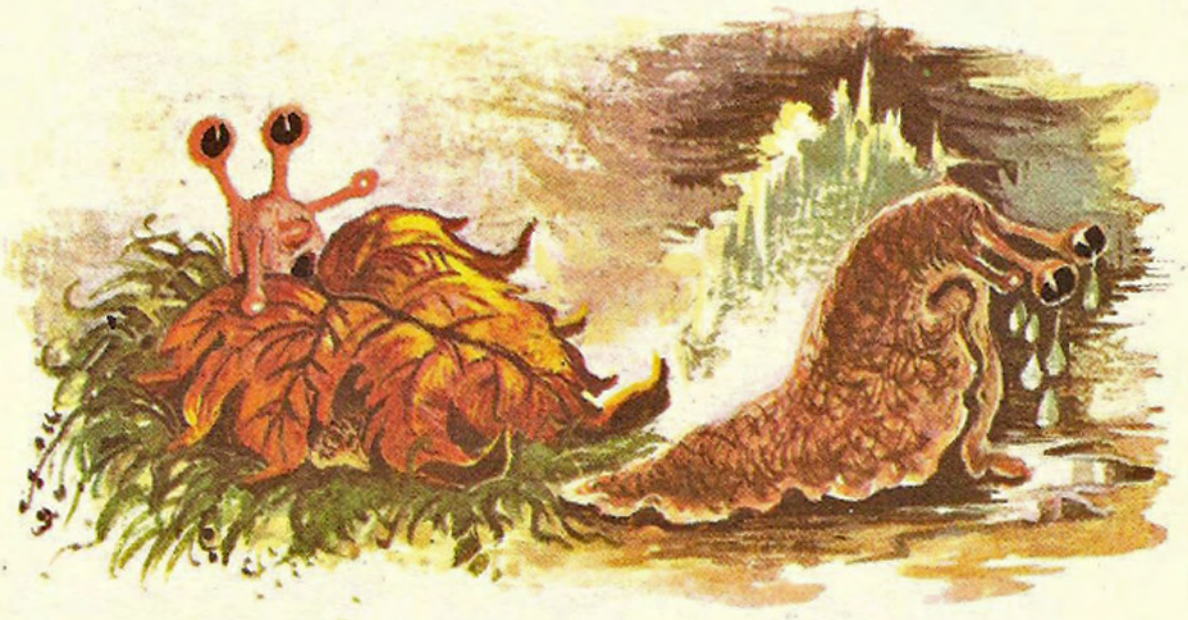

dar ce anume? De-ar fi putut melcii să îmbrace măcar o pelerină, care să-i apere de vînt, de frig, de ploaie şi de soare!... Dar pelerinele n-au fost niciodată o îmbrăcăminte pentru melci, cu atît mai puţin în acele vremuri, cînd ele nu existau nici pentru oameni.

Îngrijorat şi îngîndurat, Kiyi şedea în faţa găurii din zid, cînd o zări pe doamna Broască ţestoasă trecînd tacticoasă şi impunătoare. Se uită bine la ea, preocupat de gîndurile sale, şi deodată scoase un strigăt de bucurie. Asta era!

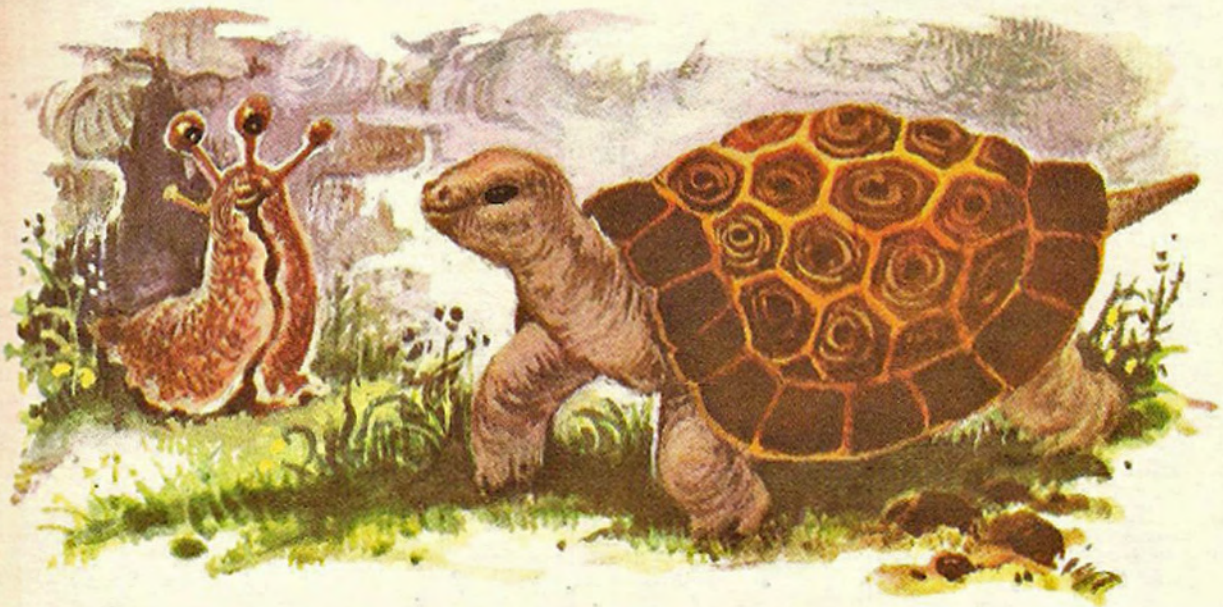

El o opri pe doamna Broască ţestoasă, rugînd-o să zăbovească o clipă, deoarece voia să-i spună ceva foarte important.

— Doamnă Broască ţestoasă, toată ziua nu m-am gîndit decît la fratele meu Yogo, fiindcă, după cum

probabil ați auzit, îl necăjește febra fînului, o boală ce-l apucă ori de cîte ori îi este frig sau stă în curent, la soare ori la căldură. Nu mai poate rămîne toată ziua în scobitura din zid, unde este multă umezeală, dar nici nu îndrăznesc să-l scot afară, de teamă să nu răcească. Nu găseam o ieșire pînă v-am văzut trecînd pe-aici. N-ați putea să-i faceți și lui o învelitoare la fel cu cea pe care o purtați dumneavoastră, ca să se adăpostească în ea la nevoie?

— De ce nu? răspunse Broasca țestoasă, dar pentru asta va trebui să stea douăsprezece luni sub carapacea mea, fără să se miște. În acest timp am să-i pun pe spate o cochilie și, cum el e mai firav și mai delicat decît mine, o voi face dintr-un material mai ușor, ca să se poată mișca în voie într-o parte și într-alta.

Și, cum s-au învoit, așa a făcut.

Cînd, în cele din urmă, trecu anul, Yogo ieși de sub carapacea doamnei Broaște țestoase, purtînd mîndru o minunată cochilie ușoară, cu spirale albe. Și, după cum făgăduise broasca, cochilia cîntărea aproape nimic.

Kiyi nu mai putea de bucurie. În sfîrșit, fratele lui avea un adăpost sigur de vreme rea. Cît despre el însuși, care era puternic și obișnuit cu orice fel

«Yogo ieşi de sub carapacea doamnei Broaşte ţestoase, purtînd o minunată cochilie uşoară cu spirale albe...»

de greutăți, n-avea nevoie de nici o cochilie.

Cu toate acestea, tot Kiyi era întotdeauna cel care ieşea primul afară după ploaie, să privească în jur şi să se asigure că e senin iar soarele va încălzi cărarea pentru fratele său Yogo.

Şi astfel, deşi au trecut mulți ani de atunci, melcii tîrîtori, nepoții lui Kiyi, ies încă şi acum primii afară, să pregătească calea nepoților lui Yogo, melcii cu cochilie, ca să nu se strice vechiul obicei.

HANUL CELOR TREI FETE

Trăia odată, cam prin mileniul al doilea, într-un bogat oraş din Persia, unde se găsesc din belşug parfumuri şi mătăsuri, un rege bătrîn şi înţelept, care era mult iubit de supuşii lui. Cum el nu avea copii, se hotărî să caute printre cele mai apropiate rude ale sale, un bărbat care să conducă cu dreptate poporul lui.

Dar ori încotro se îndrepta, dădea numai peste ambiţie şi invidie. Pînă cînd, obosit că nu afla pe nimeni care să-i fie pe plac, se socoti cît se socoti şi în cele din urmă găsi ce trebuie să facă. În neamul său se afla şi un tînăr de şaisprezece ani, cam răsfăţat

şi plin de încăpăţînare, dar cu o inimă de aur. La el se opri alegerea împăratului. Dintre toţi, era singurul care nu ştia ce-i răutatea, iar cu răbdare, el ar fi putut fi îndreptat.

Aşa că regele dădu poruncă să fie adus băiatul la palat. O vreme el nu-l slăbi din ochi. Îi dădea sfaturi înţelepte şi se purta cu el ca un adevărat părinte. Dar băiatul era un tînăr uşuratic şi nu lua seama la nimic, continuînd să se poarte cu nechibzuinţă, ca şi mai înainte, şi să-şi irosească timpul şi banii în plăceri fără noimă.

Dar veni o vreme cînd, dezgustat de propriile-i toane, tînărul nu mai găsea nimic care să-l mulţumească. Deveni trist şi arţăgos. Atunci regele luă o hotărîre îndrăzneaţă şi-i spuse prinţului:

— Ascultă, fiule: mîine în zori vei părăsi palatul şi, cu un cal bun, un scutier şi cîteva pungi cu galbeni, vei colinda lumea. În acest fel vei învăţa mai mult decît din sfaturile mele. Dar să nu te întorci, băiatul meu, înainte de douăsprezece luni, căci porţile palatului îţi vor fi închise pînă atunci. Vreau să ai de-a face cu tot felul de oameni, pentru că experienţa este dascălul vieţii.

Şi fără să mai adauge ceva, regele îşi luă rămas-

«Ascultă fiule: mîine în zori
vei părăsi palatul...»

bun de la Prinț, lăsîndu-l să se pregătească de călătorie.

Prințul fu foarte bucuros de această nouă hotărîre a regelui; în felul acesta va fi departe de viața searbădă, lipsită de surprize de la curte, care începuse să-l plictisească.

Ce fericire să colinzi lumea, cu buzunarele pline de bani! Şi Prințul se pregăti cît putu mai bine pentru această plăcută şi neobişnuită călătorie.

Dar fiindcă era mînă spartă, ajunse curînd la fundul pungii şi veselia lui începu să pălească. Mai avea în buzunar doar cîteva monede, cînd se opri la un fierar să-şi potcovească calul.

Prințul fu uimit de voioşia fierarului, care muncea din greu, cu deosebită rîvnă, cîntînd vesel tot timpul.

De-atîta muncă grea şi istovitoare şiroia sudoarea pe el, dar nu-şi pierdu cumpătul văzînd încă un călăreț care aştepta la rînd şi dădu voios bineț Prințului.

— Îngăduiți o clipă, cavalere. Vin şi la domnia-voastră numaidecît.

Şi ciocanul cădea din ce în ce mai repede pe nicovală: cioc-boc... iar fierarul continua să fluiere uşor.

Prințul fu încîntat de firea veselă şi deschisă a

fierarului şi se hotărî să poposească peste noapte la el.

Fierarul cel vrednic nu se opri din lucru întreaga zi, şi seara se duse la culcare obosit, dar fericit.

A doua zi, cînd se iviră zorile, fierarul nostru se puse pe treabă cu aceeaşi rîvnă ca şi cu o zi înainte, ca în toate zilele anului. El nu se plîngea niciodată

de oboseală şi părea întotdeauna mulţumit...

Împins de curiozitate, Prinţul îl întrebă:

— Om bun, cum se face că eşti atît de mulţumit, cînd trebuie să munceşti din greu şi nu te poţi bucura de odihna de care ai nevoie la vîrsta dumitale?

La aceste vorbe îi răspunse fierarul:

— Cavalere, dacă vrei să ştii de ce sînt eu întotdeauna vesel, vino în odăiţa mea săracă, fără podoabe scumpe, dar în care păstrez o neasemuită comoară.

Şi fierarul îl duse într-o cămăruţă întunecoasă, în care nu se aflau decît o rogojină, un scaun şubred din lemn de răchită şi o masă grosolană din scînduri negeluite. Pe masă stătea un fel de dulăpior de mahon, bogat în sculpturi şi fierarul se pregăti să-i deschidă uşile.

Mare fu mirarea prinţului cînd dincolo de uşile date în lături, ochii lui văzură minunea minunilor! Trei chipuri, la fel de frumoase, a trei fecioare fermecătoare. Cuprins de încîntare, Prinţul nu-şi mai putu lua ochii de la ele. Îl întrebă pe fierar:

— Cine sînt aceste trei fecioare minunate şi ce

caută ele în casa asta? Vreau să le văd numaidecît, căci nu cred că aş putea să mai trăiesc fără să le cunosc. Toate trei sînt la fel de frumoase.

Fierarul, foarte mulţumit, îi răspunse Prinţului:

— Desigur, cavalere, sînt ele frumoase, dar nu oricine le poate afla, deşi nu e lucru greu. Apoi urmă: Sînt cele trei fiice ale mele şi le iubesc deopotrivă pe fiecare din ele. Cea dintîi este munca, de care nu sînt lipsit niciodată; a doua este sănătatea, fără de care n-aş putea să muncesc; a treia este pacea lăuntrică sau mulţumirea de sine, care nădăjduiesc să rămînă totdeauna alături de mine, chiar şi atunci cînd celelalte două mă vor părăsi.

Şi fierarul închise la loc frumosul dulăpior, sub privirile uimite ale Prinţului, care n-avea să uite de aici înainte minunata povaţă pe care i-o dăduse acest om de ispravă.

Şi niciodată nu a mai putut să-şi alunge din minte cele trei chipuri. Prinţul rămase la fierărie pînă cînd veni timpul să se întoarcă la palat.

Atunci el îi ceru fierarului, de la care primise numai sfaturi bune, să-i facă cinstea de a-l însoţi la tronul care-l aştepta şi să-i fie sfătuitorul cel mai înţelept. Dar fierarul nu voi să primească această înaltă dregătorie. Îi plăcea mai mult la fierăria lui singuratecă de la marginea drumului, fără să rîvnească la bunul altora şi fără ca alţii să-l pizmuiască.

Mare fu bucuria regelui cînd văzu că nepotul său s-a întors atît de schimbat, iar cînd află cui se datorește această fericită schimbare, el trimise mai mulți meșteri, care să construiască o fierărie nouă și minunată și, pe deasupra și un han. În cinstea fierarului l-au numit «Hanul la trei fete».

Și astfel, acest dar îi aduse fierarului un viitor fericit și un tovarăș credincios pentru tot restul zilelor sale: munca, pentru că au ridicat acolo cea mai frumoasă fierărie din regat, dînd-o în grija bătrînului, dar harnicului nostru fierar.

Prințul a fost unul dintre cei mai înțelepți și mai buni regi despre care s-a auzit vreodată, iar regatul lui s-a întărit și a înflorit prin bogăție și fericire.